

Fra Vingaarden.

Ledig paa Torvet — virksom i Vingaarden.

For nogle Aar siden sad en Morgen to Mænd og talte sammen. Den ældste var Læge, den anden, i hvis Hjem de sad, var Millionær og intet andet Værelset, hvori de befandt sig, var prægtfuldt udstyret, og Samtalen drejede sig om den rige Mands Befindende; han klagede nemlig over alle Slags legemlige Onder.

Lægen mente, han vilde blive rask, naar han bare vilde leve regelmæssig og ordentlig og tage sig noget nyttigt for.

„Ja, jeg tror, De har truffet det rette; Ked-somhed gør mig syg. Jeg har ofte spurgt mig selv, om jeg ikke var lykkeligere, naar jeg havde noget at udrette. Nu priser mange mig lykkelig, da jeg ikke behøver at arbejde for mit Ophold; men jeg har nu og da den Tanke, at mit Liv vilde faa mere Indhold, om jeg kunde sige til mig selv: det og det maa du gøre i Dag. Men nu bestaar mit væsentlige Dagværk i — at klæde mig paa, at gaa i Selskab eller paa Teater og til Bal. Jeg kan forsikre Dem, Doktor, at dette Bal-, Koncert- og Teaterliv intet tilfredsstillende har ved sig.”

Doktoren var for god en Menneskekender til at tro, at hans unge Ven vilde slippe denne Verdens falske Glæder, selv om han kunde tale ringeagtende om dem. Han vidste godt, at der findes Slaver, so mer blevet saa glade i deres Lænker, at det slet ikke falder dem ind at blive løst derfra. Dog — man kunde jo gøre et Forsøg, tænkte han.

„I Eftermiddag,” sagde han, „skal De komme til mig og følge mig paa Sygebesøg. Jeg kan ikke sidde her længere, og Klokken te venter jeg Dem. Jeg haaber, De kommer præcis.”

Den unge Mand gik ind paa Forslaget, og præcis Klokken te indfandt han sig hos Lægen og fulgte med ham. Vejen gik gennem Gader og Smøger, og den unge Rigmænd syntes nu og da at angre, at han havde begivet sig med paa denne Fart.

Saa klatrede de opad en knagende Trappe og kom ind i et mørkt Kammer. Der laa paa et Straaleje paa Gulvet en syg italiensk ung Mand, der havde handlet med Glasfigurer. Han forstod ikke Sproget og kunde kun ved et Tegn antyde, hvad der fejlede ham. Derfor blev hans Glæde saa megte større, da Doktoren talte til ham paa hans Modersmaal.

Efter at have undersøgt ham og foreskrevet ham nogen Medicin maatte Lægen videre.

Da de var kommen ned paa Gaden, spurgte Lægen sin unge Ledsager: „Taler De italiensk?”

„Aa, ja! jeg har opholdt mig i Florens i to Aar.”

„Skulde De ikke have Lyst til at gaa til den syge Italiener og tale lidt med ham og hjælpe ham?”

„Jeg? Jeg?”

„Ja, netop Dem. De sagde, at De gerne vilde have en Beskæftigelse og beklagede Dem over, at De ikke havde noget at tage Dem for. Her er en god Løjlighed for Dem, og De kunde jo anvende deres efter eget Udsagn ikke meget kostbare Tid til at gøre den unge fremmede bekendt med Livets Ord. Eller har De endnu ikke tænkt paa, hvad en Menneskesjæl er værd?”

„Aa! ikke synderlig.”

„Nu! hvem ved, om De kunde læse lidt af Bibelen for den døende unge Mand og være Tolk for Missionæren, som besøger ham, maaske De derved kunde komme til at tænke paa deres egen Sjæl? Dog, nu maa jeg forlade Dem.”

„Endnu et, kære Doktor, før De gaar: anser De, hvis Tid er saa kostbar, Dem forpligtet til at støtte en — en — ja jeg vil nævne Tinget ved sit rette Navn — en omstørende Prædikant?” (Hermed mente han Missionæren, som besøgte den syge).

„Har De,” spurgte Doktoren smilende, „nogen Sinde læst Lignelsen om det betroede Pund?”

„Ja!”

„Indeholder ikke denne Lignelse en Lærdom for alle, som læser den? Tror De, at Gud har givet en Tid, Evner, Penge, Kundskab og t. Eks. Kendskab til italiensk for at det skal ligge unyttet? Den, hvem meget er givet, af ham skal der kræves meget. Hvad mig selv angaar, da anser jeg det for en hellig Pligt at stille alle mine Evner i hans Tjeneste, hvis Søn har sat sit Liv til for mig. Ja, jeg regner det for en Naade at kunde give Sundhed, Kraft, Penge, Kundskab, ja alt i hans Tjeneste.”

Derpaa gik Lægen.

Den unge Mand kom hjem fra den Elendighed, han havde set, dybt greben. Men det var dog ikke bare Medlidenhed, han følte; han begyndte ogsaa at tænke lidt over, hvad Doktoren havde sagt om de betroede Pund, og han fik det ikke ud af sine Tanker.

Næste Morgen overvandt han sin Stolthed og nedlod sig til at følge Missionæren til den syge Italiener. Denne var alene, og han blev meget mismodig, da han ikke saa Doktoren. Men da denne fornemme besigtede tiltalte ham paa hans eget Tungemaal, gik der som et Lysskær over hans Ansigt.

Der blev nu festlige Stunder, hvori Frelsens Budskab blev forkyndt den uvidende Italiener i den ellefte Time. Langt borte fra alt, hvad der var ham kært, laa den fremmede der paa et elendigt Straaleje. Paa den tilrøgende Væg hang hans

lasede Klæder og hans solbrune Hat. Men ved den ene Side af Sengen sad Missionæren, hvis Ansigt udtrykte Sorg for den døendes Sjæl, og ved den anden Side sad den unge, letsindige Levemand, der nu holdt Italienerens højre Haand i sin og med den anden det nye Testament, hvorfra han læste, ligesom han ogsaa oversatte Missionærens Tale. Snart saa man Taarer trille ned fra den rige Mands Øjne, Taarer, der vidnede om Hjertets Anger. Han begyndte at se, at han hidtil havde levet sig selv, og der lød i hans Hjerter en inderlig Bøn om, at Gud vilde hjælpe ham til et nyt Liv.

En Eftermiddag, da de kom, var Italieneren blevet noget forandret. Han kunde knap tale, og man forstod, at han kunde dø, i hvad Øjeblik det skulde være. De gentog nu for ham Forjættelserne om Guds Naade i Kristus, han, der er kommen for at gøre Syndere salige. Den syge bad om at maatte faa Fortællingen om den bodfærdige Røver at høre. Tre Gange blev den læst for ham, og da den rige fjerde Gang begyndte at læse den, holdt han pludselig inde; thi han troede den syge sov. Da rejste denne sig, hans Øjne straalende af Haab, og med Smil paa Læben gentog han i sit velklingende Sprog: „Signore, ricordati di me!” (Herre! tænk paa mig!) og sank derpaa livløs tilbage i sin fornemme Vens Arme.

Men for denne begyndte et nyt Liv. Jesu Kristi Kærlighed havde fyldt hans Hjerter, og han, der saa længe havde staaet ledig, brugte nu sin Tid, sin Kraft, sine Penge og sine Kundskaber — alt i hans Tjeneste, der har sagt: „Hvad I har gjort mod en af disse mine mindste Brødre, har I gjort mod mig” (Matth. 25, 40).

Til den kære Frelser.

I et lille, mørkt Kammer stod en Dreng og saa grædende ud paa Kirkegaarden igennem Ruderne i det eneste Vindue i Værelset. Derved var der en frisk gravhøj, og Blomsterkransen, som smykkede det simple, sorte Kors, fortalte om et Legeme, der for kort Tid siden var bleven overgivet til Jorden. — Hun havde allerede i mange Aar levet som Enke og med sine Hænders Arbejde kummerligt erhvervet det daglige Brød til sig og sit eneste Barn, Johannes; men man havde aldrig hørt hende klage, selv ikke naar hun delte det sidste Stykke Brød med sit Barn; thi hun var en kristelig Kvinde. Ligeledes havde hun lært sin Søn at nøjes med det lidet, Gud gav dem, og at sige hjertelig Tak derfor. Han, som føder Himmels Fugle og klæder Markens Lillier, havde heller aldrig forglemt hende, men handlede med hende efter sin Visdom og lagde sin skjulte Velsignelse i hendes Arbejde, saa at Lov- og Takkesange dagligt lød fra det lille Kammer ud paa Gaden.

Saaledes gik det i en Række af Aar, indtil Johannes var 7 Aar gammel, da tog Herren hans fromme Moder til sig efter en kort Sygdom. Hun havde før sin Død endnu en Gang bedet med sit Barn og havde under Taarer anbefalet ham i Frelsers Haand. — „Jeg vil ikke forlade eder adersløse”, — „tro det, mit Barn, og hold dig til din Frelser.” Det var hendes sidste Ord. — Johannes knælede ved hendes Leje, og der knælede han endnu, da hun allerede for længe siden var hensovet, og Natten var falden paa. Husets Værtinde havde hørt ham og bød ham at gaa til Sengs. „Du kan dog ikke mere gøre din Moder levende,” sagde hun, „derfor vær tilfreds”. Han lagde sig, men ingen Søvn kom i hans Øjne; thi han var jo kun et fader- og moderløst Barn, uden Slægt og Venner. Men alligevel havde Johannes en Ven og det endog en, som er rigere end alle andre, til ham besluttede han at vende sig. „Jeg vil ikke forlade eder fadersløse, sagde Jesus Kristus,” saa talte han som til sig selv, „altsaa heller ikke mig, Herre Jesus; thi jeg er jo din.” Han satte sig paa sin Seng og saa paa sin Moders kære, blide Ansigt; thi Maanen skinnede ind i det lille Kammer og oplyste det; men nu græd han ikke mere, det var for ham, som om hans Ven allerede havde antaget sig ham, som om enhver Sorg var taget fra ham. „I Morgen, naar det bliver Dag, skriver jeg til dig, kære Herre Jesus”. Og nu lagde han sig stille ned og lukkede de trætte Øjne og faldt i en blid Søvn, saaledes som Guds Børn sover; de hviler jo ved Frelsers Bryst, og derfor tør hverken Frygt eller Skræk, hverken Farer eller onde Drømme nærme sig. Da det blev Dag, og Bedeklokken ringede, vaagnede Johannes og saa sig forundret om i det lille Kammer. Han havde drømt, at han var ikke alene, men at hans kære, gode Moder var hos ham og saa paa ham med et helt nyt, forklaret Ansigt. Den gamle Fattigdom og Trang var ikke mere til Stede, den himmelske Fader havde skænket hende rigeligt jordisk Gods, saa at nu ogsaa han, iført varme Klæder, kunde gaa i Skole med de andre Børn. Men Johannes mærkede snart, at det kun havde været en skøn Drøm; thi der laa jo hans Moder, bleg og med lukkede Øjne. Ved denne Tid havde hun al Tid stillet den dampende Suppe paa Bordet, og hun og Johannes havde da foldet deres Hænder til Bøn og sagt Herren Tak for Mad og Drikke. I Dag var det anderledes. Ensom stod Drengen og saa sig om efter sin Mad. Taarerne vilde allerede igen komme frem — da traadte Værtindens Datter ind med en Tallerken varm Sup-

pe og et Stykke Brød og sagde venligt: „God Morgen, Johannes, min Moder sender dig her lidt Suppe; kom nu og spis, og Gud velsigne dig.” Han saa glad paa hende, takkede hende og satte sig ned til det Maaltid, som Kærlighed havde beredt ham. Saa hentede han den store Bibel og læste, som han var vant til, tog derpaa et Stykke hvidt Papir, som laa i Bibelen, hentede Blæk og Pen og begyndte at skrive et Brev. Han skrev saaledes: „Kære Frelser! Jeg er et fattigt fader- og moderløst Barn, og har ingen paa den ganske Jord uden dig; men du er ogsaa den bedste Ven, derfor hjælp mig, at jeg kan komme i en af Brødre-menighedens Skoler, hvor jeg kan synge og bede og lære de hellige Fortællinger om dig. Ak, forbarm dig, du gode Hyrde, over din stakkels Johannes.” Saa forseglede han Brevet, og skrev paa Adressen: „Til min kære Frelser i Himlen.” Der var falden mange Taarer paa Papiret; men nu tørrede han dem af, stod hurtigt op, tog sin Hue og ilede ud af Døren til Landevejen, hvorfra Postbudet sædvanligt kom for at bringe Postmesteren Breve.

Træerne stod fulde af Blomster; thi det var Foraars, og hele Landskabet lignede en Guds Have. Herren havde igen i Aar vidt opladt sin Haand og velsignet og prydet Menneskenes Bølg med al Slags godt.

Johannes gik trøstigt videre, kom ind i Byen, kastede sit Brev i Brevkassen og begav sig med et lettere Hjerter hjemad; thi han var blevet vist om, at Brevet nok skulde komme til Bestemmelsesstedet. Men vi vil nu lade ham gaa alene hjem og se, hvilken Vej, det omtalte Brev tog.

Om Aftenen ordnede Postmesteren de indløbne Breve og fandt saa ogsaa Brevet fra vor Johannes. Han kastede et flygtigt Blik derpaa og tænkte: „Det maa et tosset Menneske have skrevet”, og dermed lagde han det til Side. Men der skulde det heller ikke blive liggende. Den næste Aften kom Postmesterens lille Søn ned paa Kontoret og skulde hente ham op til Moderen, hos hvem der var Besøg. Klokken var ogsaa allerede 8, og til det Klokkeslet glædede alle Børnene sig hver Dag; thi da kom den kære Fader til Aftensmad, og naar de saa havde spist til Aften, turde den yngste Dreng og den yngste Pige sætte sig paa hans Knæ, og han lod dem ride, hvor hen de vilde, og fortalte dem om den gule Postillon og efterlignede Posthornet, og de smaa var glade og lykkelige.

Denne Aften havde Faderen endnu noget at skrive, og den lille Karl saa sig imidlertid om efter noget nyt. Paa et Sidebord laa et Brev, hvis store, røde Oblat tildrog sig hans Opmærksomhed. Han tog det i sin lille Haand og begyndte at stave Adressen, og det var ikke nogen let Sag; thi han havde ikke gaaet i Skole ret længe. Endelig begreb han det og raabte: „Til min kære Frelser i Himlen!” — „Nej, Fader, hvilket smukt Brev!” raabte han og bragte det til Faderen. Denne var lige bleven færdig, og idet han satte Karl paa sit Skød, sagde han smilende: „Lad mig se, mit Barn, hvad det er, du har?”

Han betragtede nu Haandskriften og saa, at en Barnehaand havde skrevet dette. „Vi vil se, hvad der staar der,” sagde han noget alvorligere, og Fader og Søn laste nu med hverandre. Da faldt en Taare fra Faderens Øjne paa Barnets Haand. Han tog Barnet og Brevet, slukkede Lampen og ilede op til sin Hustru, som i en fortrolig Samtale med en from Grevinde ventede paa sin Mand. Efter at han havde hilst „Godaften”, sagde han: „Jeg maa meddele eder et Brev, som interesserer mig mere end alle de Breve, jeg har ekspederet, saa længe jeg har været Postmester.” Derpaa gav han det til sin Hustru, som foreløste det. „Moder, hvor er den Johannes?” raabte nu Karl, „jeg vil hente ham, han skal være min Broder.” Men Karl havde allerede en Broder og tre Søstre, derfor saa hans Moder med et smerteligt, spørgende Blik paa sin Mand. Da stod Grevinden op og sagde: „Kære Venner, det kommer fra vor Herre; jeg bør antage mig det stakkels Barn, og jeg vil ogsaa gøre det i hans Navn.” Det var en dejlig Aften, de tilbragte med hverandre; thi det var, som om han, der har sagt: „Sandelig, siger jeg eder, hvo, som modtager et saadant Barn i mit Navn, modtager mig”, — var traadt ind til dem og havde ladet dem føle den Salighed, som et Barn mærker, naar det har opfyldt sine Forældres Villie.

Den næste Dag erkyndigede Postmesteren sig om Drengen, som ogsaa snart blev funden. Han sendte sin Brevbærer efter ham, og denne traf ham, som han stod grædende ved Vinduet. Værtinden havde lige været hos ham og sagt ham, at han maatte fortjene sit Brød ved at tigge, indtil han blev større og kunde arbejde. Saa var hun hurtigt gaaet ud igen og havde ikke videre bekymret sig om Drengens Taarer. Da traadte en fremmed Mand ind og spurgte, om der ikke boede en Dreng her, som ingen Forældre havde, og som hed Johannes. „Det er mig,” sagde Drengen og saa ham aabent ind i Ansigtet med sine ærlige, blaa Øjne. „Saa kom med mig; thi Grevinde N. ønsker at se dig.” Johannes fulgte med bankende Hjerter, og hvad der rørte sig derinde, vidste nok Englens, som bar hans Takkebønner op til Gud.

Snart stod han foran den venlige Frue,

som sagde til ham: „Dit Brev, kære Barn, er kommet til den kære Frelser, og han har sendt mig, at jeg skal være din Moder.” — Der stod han nu med foldede Hænder og straalende Øjne; tale kunde han ikke. Men det var heller ikke nødvendigt; thi Moderkærligheden forstaaer jo ogsaa dette Sprog. Fra nu af havde Johannes igen en Moder, som ikke forsømte hverken hans aandelige eller legemlige Pleje, og Herren gav sin Velsignelse dertil.

Dødens Skygges Dal.

En Lørdag Aften — fortæller en Præst i Skotland — sad jeg i mit Studerekammer, da jeg fik Bud om, at en af de frommeste Mænd i mit Sogn, en Hyrde, var Døden nær og ønskede at se mig. Uden at spille et Øjeblik, ilede jeg af Sted hen over den vidtstrakte Hede og naadede omsider til den tarvelige, men hyggelige lille Bolig, i hvilken jeg fandt Hyrden, støttet af Puder, i stor Aandenød og aabenbart i Kamp med Døden.

„Hanne,” sagde den gamle til sin Hustru, „giv Hr. Pastoren en Stol og lad os et Øjeblik være ene!”

Saa snart Døren var lukket, saa han paa mig med den dybeste Alvor og sagde med en Stemme, der skælvede af Bevægelse: „Hr. Pastor, jeg er i Færd med at dø, og — og — jeg frygter!”

Jeg begyndte straks at fremdrage de kraftigste Forjættelser og Trøstord af Guds Ord; men midt i min Tale afbrød han mig og sagde bedrøvet: „Jeg kender dem alle, jeg kan dem alle udenad, men de giver mig ingen Trøst.”

„Tror I dem da ikke?”

„Jo af mit hele Hjerter,” lød Svaret.

„Men hvorledes kan da Frygt bo sammen med en saadan saliggørende Tro?”

„Altsammen rigtigt, Hr. Pastor, men — jeg frygter alligevel!”

Jeg greb den forslidte Bibel, som laa paa Sengen og slog den 23. Salme op. „I husker jo nok den 23. Salme?” begyndte jeg.

„Om jeg husker den?” udbrød han heftigt. „Jeg har kendt den, længe før De blev født. Jeg har maaske fremsagt den Tusinde Gange, naar jeg laa ude paa Højene og vogtede Faarene.”

„Og dog indeholder denne Salme et Vers, som I endnu ikke har lært.”

Han saa paa mig med et bebrejdende, næsten vredt Blik og sagde: „Har jeg ikke sagt Dem, at jeg kendte hvert Ord i den, længe før De blev født?”

Langsomt fremsagde jeg det 4. Vers: „Naar jeg end skal vandre i Dødens Skygges Dal, vil jeg ikke frygte for ondt, thi du er med mig.” De har hele Deres Liv igennem været Hyrde og har vist ofte lagt Mærke til, hvorledes de tunge Skygger trak hen over Bjerg og Dal og for en kort Tid skjulte Solens Lys. Har disse Skygger nogen Sinde forfærdet Dem?”

„Forfærdet mig?” udbrød han ivrigt. „Nej, nej, David Donaldson har sine Fædres Blod i Aarerne; hverken Skygge eller Virkelighed vilde forfærde ham.”

„Men har I nogen Sinde, naar Skygger dækkede Solen, troet, at I aldrig vilde faa Solen at se igen, at den var forsvunden for bestandig?”

„Nej, nej! Hvorledes kunde jeg være en saadan Daare!”

„Og dog er det netop en saadan Daarskab, De gør Dem skyldig i nu.”

Han saa paa mig med vantro Øjne.

„Jo,” vedblev jeg, „Dødens Skygge dækker Dem og skjuler for en kort Tid Retfærdighedens Sol, som dog straalere bag ved den. Men det er kun en Skygge — betænk Salmens Ord — en Skygge, der vil drage forbi; og naar den er forbi, vil De se de evige Boliger i utilslørt Herlighed.”

Den gamle Hyrde skjulte sit Ansigt i sine skælvede Hænder og tav nogle Øjeblikke; derpaa lod han Hænderne synke og sagde med dyb Eftertanke: „Vel, vel! Jeg har fremsagt dette Vers maaske Tusinde Gange ude paa Heden, har ogsaa overvejet det alvorligt — og har alligevel aldrig forstaaet det! Angst for en Skygge! Angst for en Skygge!” Derpaa vendte han sit Ansigt, der nu straalende med en næsten overjordisk Glans, om imod mig og udbrød, idet han rakte Hænderne imod Himmelen: „Ja, ja, nu forstaaer jeg det! Døden er kun en Skygge, en Skygge, bag hvilken Kristus staar, en Skygge, der vil gaa forbi! Nej, nej — nu frygter jeg ikke mere!”

En ny Krigssang.

„The Battle Hymn of the Liberty Army.”

Sat til Melodien

„Kong Kristian stod ved højen Mast.”

Baade dansk og engelsk Tekst—med Noder til.

Pris 10c.

DANISH LUTH. PUBL. HOUSE
BLAIR, NEBR.